

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 3 sierpnia 2023 r.

DIH-3.707.63.2023.AWS

DECYZJA DIH-III/66/2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.), art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) w związku z art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622 z późn. zm.) oraz art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706 z późn. zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji (POK Nr 55/2023) Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie z dnia 9 czerwca 2023 r. (nr akt kontroli: WK.8361.66.2023), na mocy której przedsiębiorcy Igorowi Raczkowi prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą IGO-PROF-NARZ IGOR RACZOK z siedzibą w Szczecinie (zwanemu dalej: „stroną”, „stroną postępowania” lub „przedsiębiorcą”), wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622 ze zm.) - **Prezes Urzędu Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 23 i 28 lutego 2023 r. inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Zachodniopomorskim WIIH” bądź „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli (nr WK/U-66/2023) z dnia 22 lutego 2023 r. przeprowadzili kontrolę w sklepie w [xxxxxxxxxxx] należącym ww. przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221) (zwaney dalej: „Prawem przedsiębiorców”) nie zawiadomiono

przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrola została przeprowadzona na podstawie stosowanych bezpośrednio przepisów prawa Unii Europejskiej.

Czynności kontrolne zostały przeprowadzone w obecności przedsiębiorcy i miały na celu zweryfikowanie, czy i w jakim stopniu ww. przedsiębiorca realizuje obowiązki wynikające z przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622 z późn. zm.), (zwanej dalej: „*ustawą o zużytym sprzęcie elektrycznym*” bądź „*ustawą o zużytym sprzęcie*”).

W toku kontroli ustalono, że przedsiębiorca będący dystrybutorem udostępniał na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny i prowadził m. in. sprzedaż detaliczną profesjonalnego sprzętu budowlanego (elektronarzędzi).

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego WIIH ustalili również, że strona, wbrew ciążącemu na nich obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieściła w widocznym miejscu, w punkcie sprzedaży informacji (o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy), o tym że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o *planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Inspektorzy w toku kontroli stwierdzili ponadto, że kontrolowany podmiot w miejscu sprzedaży nie wywiesił również informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Szczegółowe ustalenia z kontroli udokumentowano w aktach sprawy, w tym w szczególności w Protokole kontroli (nr akt kontroli: WK.8361.66.2023) oraz Załącznikach 1-4 do niniejszego Protokołu, jak również dokumentacji fotograficznej zebranej w trakcie kontroli.

W toku kontroli przedsiębiorca usunął stwierdzone nieprawidłowości, tj. uwidocznił w punkcie sprzedaży brakujące informacje.

Kontrolowany przedsiębiorca, w oświadczeniu z dnia 23 lutego 2023 r. poinformował, że sprzedaż odbywa się wyłącznie w sklepie stacjonarnym i nie prowadzi sprzedaży internetowej.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.), (zwanej dalej jako: „Kpa”), Zachodniopomorski WIIH zawiadomieniem z dnia 11 maja 2023 r., poinformował stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w związku z niewykonaniem obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Równocześnie, w piśmie tym organ pierwszej instancji poinformował przedsiębiorcę o przysługującym mu, na mocy art. 10 § 1 Kpa, prawie do czynnego udziału w prowadzonym postępowaniu oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz wglądu do akt sprawy, w terminie 7 dni od daty otrzymania zawiadomienia.

Jak wynika z akt sprawy, strona nie podjęła przesłanej jej korespondencji - zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego, pomimo dwukrotnego awizowania przesyłki, tj. w dniu 12 i 20 maja 2023 r. Stosownie do art. 44 § 4 Kpa doręczenie zawiadomienia o wszczęciu miało charakter doręczenia zastępczego, gdyż zostało zwrócone do organu pierwszej instancji jako nie podjęte w terminie. Mając na względzie fakt, że przedmiotowe zawiadomienie zostało skierowane na adres do doręczeń wskazany w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG), po upływie terminu wskazanego w art. 44 § 1 Kpa, doręczenie zostało uznane za skuteczne.

W dniu 9 czerwca 2023 r. Zachodniopomorski WIIH, działając na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c), art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużytym sprzęcie wydał decyzję (POK Nr 55/2023), na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za:

- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy;
- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Niniejsza decyzja została doręczona stronie w dniu 20 czerwca 2023 r.

W dniu 4 lipca 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał odwołanie strony od ww. decyzji. W piśmie tym (opatrzone datą: 21 czerwca 2023 r.; nadanym za pośrednictwem operatora pocztowego Poczty Polskiej również w dniu 21 czerwca 2023 r.) strona skarżąca zaznaczyła, że wymierzona jej kara jest „drakońska” za stosunkowo drobne przewinienie i wskazała, że w toku kontroli niedociągnięcia zostały natychmiast usunięte. Nadto, w przedmiotowym odwołaniu odniosła się do pisma z dnia 2 marca 2023 r. wysłanego do

organu po kontroli, w którym wyjaśniła okoliczności braku tablic informacyjnych. Strona wskazała, że w przywołanym piśmie opisano awarie rury wodociągowej, w wyniku czego została zalana podłoga sali sprzedaży. Po usunięciu awarii przy okazji robienia porządków została przearanżowana sala sprzedaży, a w trakcie tych prac pracownik zdjął wiszące tablice i nie zawiesił ich ponownie w widocznym miejscu. Zdaniem odwołującego faktyczny okres braku tablic to: około 4 godziny w dniu 21.02.2023 i 8 godzin w dniu 22.02.2023, a kontrola miała miejsce w dniu 23.02.2023 r. i w tym dniu usunięto nieprawidłowości, natomiast w dniu 28.02.2023 r. potwierdzono ich usunięcie. Następnie wskazała też na liczbę stałych klientów, którzy teoretycznie mogli być poinformowani o sposobie postępowania ze użytym sprzętem. Dodała równocześnie, że zajmuje się obsługą innych firm z branży budowlanej i nie prowadzi sprzedaży detalicznej, a lokal jest położony na uboczu w dzielnicy przemysłowej. W ocenie strony brak tablic informacyjnych przez około 12 godzin (przy wizycie 15 kontrahentów) nie było znacznym naruszeniem obowiązków. Ponadto, strona odwołująca poinformowała, że nie są jej znane przyczyny braku doręczenia jej zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego przez co została pozbawiona swoich praw tj. do zapoznania się z aktami sprawy oraz wniesienia uwag. Podniosła również kwestię związaną z wielkością przedsiębiorcy, zatrudnienia i wielkości dochodu osiągniętego w 2022 r. Na koniec strona wniosła o przyjęcie wyjaśnień i obietnicy, że powyższe uchybienie było jednorazowe i nie powtórzy się w przyszłości. Do odwołania strona załączyła wcześniejszą korespondencję, tj. kserokopię pisma z dnia 2 marca 2023 r. skierowaną do Zachodniopomorskiego WIIH. Opisała w nim m. in. okoliczności powstałych uchybień takie jak: awaria rury wodociągowej, która przyczyniła się do zalania sali sprzedaży, działania pracownika, który nie zawiesił w powrotem tablic po przearanżowaniu sali sprzedażowej. Ponadto, strona dołączyła wydruk z rejestru sprzedaży z 21 i 22 lutego 2023 r.

Pismem z dnia 10 lipca 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z odwołaniem od decyzji (POK Nr 55/2023) Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 9 czerwca 2023 r. (nr akt kontroli: WK.8361.66.2023) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszenia żądań. Strona nie skorzystała jednak z przysługującego jej uprawnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki

inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o użytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów zawartych w art. 37 i 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o użytych sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest zobowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji dla konsumenta dotyczących postępowania ze użytych sprzętem zgodnie z zakresem, o którym mowa m. in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy.

Pod pojęciem dystrybutora, zgodnie z art. 4 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie, należy rozumieć osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt. Z kolei udostępnienie na rynku - to dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie (art. 4 pkt 17 ww. ustawy).

Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 14 ustawy o użytych sprzęcie - sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych - to sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe.

Natomiast, użyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych - to użyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych oraz użyty sprzęt pochodzący ze źródeł innych niż gospodarstwa domowe, który ze względu na charakter i ilość jest podobny do użytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych; za użyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych uznaje się odpady powstałe ze sprzętu, który z dużym prawdopodobieństwem będzie używany zarówno przez gospodarstwa domowe, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe (art. 4 pkt 25 ustawy o użytych sprzęcie).

Jak wskazuje art. 91 pkt 25 ustawy o użytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Ponadto, należy mieć na uwadze przepisy zawarte w art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którymi dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru;
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;

- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39 niniejszej ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytym sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

W myśl art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia - w czasie jednego postępowania - kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez ww. przedsiębiorcę od decyzji (POK Nr 55/2023) Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie z dnia 9 czerwca 2023 r. (nr akt kontroli: WK.8361.66.2023), na mocy której przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie.

Po wnikliwej analizie zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Zachodniopomorski WIIH dały solidną podstawę do stwierdzenia, że ww. przedsiębiorca, nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w ustawie o zużytym sprzęcie. Powyższe stanowiło podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 93 ust. 2 i 5 w związku z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie.

Jednocześnie Prezes UOKiK stwierdza, że postępowanie administracyjne Zachodniopomorski WIIH przeprowadził w sposób rzetelny i prawidłowy, w tym organ ten zapewnił stronom wszystkie uprawnienia wynikające z przepisów prawa administracyjnego, zastosował i wyjaśnił przepisy prawa materialnego oraz administracyjnego mające zastosowanie w niniejszej sprawie, przeanalizował i uwzględnił wszystkie możliwe przesłanki (kryteria) wymiaru kary. Tym samym, działania organu pierwszej instancji były zgodne z prawem, a decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W złożonym do Prezesa UOKiK odwołaniu strona zaakcentowała, że wymierzona jej kara jest „drakańska” za stosunkowo drobne przewinienie, a niedociągnięcia zostały natychmiast usunięte. Odniosła się do pisma wysłanego do organu po przeprowadzonej kontroli, w którym wyjaśniła okoliczności braku tablic informacyjnych. Następnie wskazała, że w przywołanym piśmie opisano awarie rury wodociągowej, w wyniku czego została zalana podłoga sali sprzedaży. Po usunięciu awarii przy okazji robienia porządków została przearanżowana sala sprzedaży, a w trakcie tych prac pracownik zdjął wiszące tablice i nie zawiesił ich ponownie w widocznym miejscu. Zdaniem strony faktyczny okres braku tablic to: około 4 godziny (w dniu 21.02.2023) i 8 godzin (w dniu 22.02.2023), przy czym kontrola miała miejsce w dniu 23.02.2023 r. i w tym dniu usunięto nieprawidłowości. W dniu 28.02.2023 r. natomiast potwierdzono ich usunięcie. Strona skarżąca w odwołaniu wskazała również na liczbę stałych klientów, którzy teoretycznie mogli być poinformowani o sposobie postępowania ze użytym sprzętem. Dodała równocześnie, że zajmuje się obsługą innych firm z branży budowlanej i nie prowadzi sprzedaży detalicznej, a lokal jest położony na uboczu w dzielnicy przemysłowej. W przekonaniu strony brak tablic informacyjnych przez tak krótki okres nie było znacznym naruszeniem obowiązków. Ponadto, strona odwołująca poinformowała, że nie są jej znane przyczyny niedoręczenia jej zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego przez co została pozbawiona swoich praw tj. możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz wniesienia uwag. Podniosła również kwestię związaną z wielkością przedsiębiorcy, zatrudnienia i wielkości dochodu osiągniętego w 2022 r. Na koniec strona wniosła o przyjęcie wyjaśnień i obietnicy, że powyższe uchybienie było jednorazowe i nie powtórzy się w przyszłości. Do odwołania załączyła wcześniejszą korespondencję skierowaną do Zachodniopomorskiego WIH. Ponadto, strona dołączyła wydruk z rejestru sprzedaży z 21 i 22 lutego 2023 r.

Po szczegółowej analizie odwołania strony, Prezes UOKiK doszedł do wniosku, że nie zasługuje ono na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wyartykułować należy, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli oraz fakt, że w chwili rozpoczęcia kontroli przez inspektorów informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie, nie były uwidocznione w kontrolowanej placówce, w sklepie w [xxxxxxxxxx] należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, w którym strona udostępniała sprzęt, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym.

Prezes UOKiK wskazuje równocześnie, że obowiązkiem dystrybutora, który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności oraz ich respektowanie. Przepisy te stwierdzają jednoznacznie, iż to dystrybutor ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa o użytym sprzęcie. Tak więc, podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa i w tym zakresie powinien zorganizować działalność placówki którą prowadzi w taki sposób, by nie doszło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów. Zaznaczyć należy również, że w sytuacji gdy przedsiębiorca

decyduje się na prowadzenie działalności gospodarczej, to rozsądnym jest oczekiwanie od niego, iż będzie się stosował do obowiązujących przepisów prawa w zakresie zużytego sprzętu i za każdym razem będzie nadzorował, by wymagane informacje zostały uwidocznione w placówce. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy, bez wyjątku, który jest dystrybutorem wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o zużyтым sprzęcie, nawet jeżeli jest to dystrybutor zajmujący się sprzedażą profesjonalnego, czy specjalistycznego sprzętu elektrycznego lub elektronicznego (ale sprzętu który może być używany w gospodarstwach domowych). Organ drugiej instancji stoi na stanowisku, że czynność umieszczania wymaganych informacji dla klientów jest okolicznością całkowicie zależną od przedsiębiorcy. Powinnością organu kontrolującego jest natomiast zweryfikowanie, czy wymagane obowiązki informacyjne są wykonywane przez dystrybutorów w sposób należyty.

Prezes UOKiK wskazuje dalej, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów o zużyтым sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Nie ma znaczenia przy tym, czy naruszenie nastąpiło z winy umyślnej bądź nieumyślnej przedsiębiorcy. Samo udowodnienie braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Ponadto, odnotować należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem, samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężących na nim ustawowych obowiązków, co w niniejszym przypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną. Jak wskazano w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2019 r sygn. VI SA/Wa 805/19: *„Organ nie jest władny do badania przestanek, takich jak wina, szkoda czy działanie osób trzecich, ponieważ w świetle powołanego przepisu, nie mają one żadnego wpływu na powstanie tejże odpowiedzialności.”*

W niniejszej sprawie podmiot skarżący wprowadził uzupełnił brakujące informacje, ale nastąpiło to dopiero w następstwie przeprowadzonej kontroli. Zdaniem Prezesa UOKiK podejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalnia przedsiębiorcy z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli. Zważyć należy przy tym, że strona jest doświadczonym podmiotem gospodarczym, bowiem swoją działalność prowadzi od dłuższego okresu czasu, tj. od 01.08.2001 r. Zatem, winna ona wykazywać się co najmniej dobrą znajomością przepisów prawa w zakresie prowadzonej działalności i należyte je respektować.

Ponadto, podkreślić należy, iż celem ustawodawcy, przy tworzeniu przepisów powoływanej ustawy o zużyтым sprzęcie, było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, jak i gdzie te odpady mogą pozostawiać. Daje

to możliwość jak największego odzysku i recyklingu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a co za tym idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi, z uwagi na obecność substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Strona postępowania w złożonym odwołaniu wyraziła swoje wątpliwości co do stwierdzenia organu jakoby naruszyła nałożone na nią obowiązki w stopniu znacznym. W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie, nie można mówić o nieznacznej wadze naruszenia prawa. Z materiału dowodowego zebranego przez inspektorów Zachodniopomorskiego WIIH wynika jednoznacznie, że skarżący przedsiębiorca nie zamieścił żadnych informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie. Użytkownicy tym samym zostali pozbawieni zupełnie dostępu do istotnych dla nich informacji - nie zostali rzetelnie poinformowani, gdzie i na jakich zasadach mogą oddawać elektrośmieci. Tak więc, dystrybutor całkowicie nie zrealizował nałożonego na niego obowiązku. Zaakcentować należy również, że o nieznacznej lub znikomej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o użytym sprzęcie można byłoby mówić w przypadku, gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny. Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa, jak to zostało stwierdzone u przedsiębiorcy.

Strona skarżąca w odwołaniu podniosła również, iż z niewiadomych jej przyczyn nie została poinformowana o wszczęciu postępowania administracyjnego, w konsekwencji czego nie mogła zapoznać się z aktami sprawy i wnieść swoich uwag. Odnosząc się do ww. argumentu, organ drugiej instancji stwierdza, że jest on dalece nietrafiony. Jak wynika z akt sprawy, w dniu 11 maja 2023 r. do strony wystosowano pismo - zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego. Jednakże strona, pomimo dwukrotnie awizowanej przesyłki, tj. w dniu 12 i 20 maja 2023 r. nie odebrała skierowanej do niej korespondencji. Powyższe stwierdzono na podstawie odcisku stempli pocztowych oraz adnotacji pracownika Poczty Polskiej doręczającego przesyłkę na zwrotnym potwierdzeniu. W związku z powyższym, na mocy art. 44 § 4 Kpa doręczenie zawiadomienia miało charakter zastępczy, powróciło bowiem na adres organu jako niepodjęte w terminie. Biorąc pod uwagę, że przedmiotowe zawiadomienie zostało skierowane na właściwy adres do doręczeń wskazany w CEIDG, po upływie terminu wskazanego w art. 44 § 1 Kpa, doręczenie zostało uznane za skuteczne.

Organ drugiej instancji w dalszej kolejności wyjaśnia, że zapoznał się z załączonym do odwołania pismem strony z dnia 2 marca 2023 r., które zostało przekazane, jak utrzymuje strona, do Zachodniopomorskiego WIIH po otrzymaniu przez nią Protokołu kontroli. Jednocześnie Prezes UOKiK zauważa, że rzeczony pismo nie zawiera żadnego potwierdzenia jego nadania. Co więcej, brak jest na nim jakiegokolwiek adnotacji (prezentaty z datą wpływu) świadczącej o tym, że zostało złożone osobiście do organu pierwszej instancji. Trudno też dać wiarę zapewnieniom strony o wysłaniu ww. pisma do Zachodniopomorskiego, skoro organ stwierdził, iż pismo takowe nigdy nie wpłynęło do organu.

Wyjaśnić w tym miejscu należy, że Protokół kontroli, podpisany przez inspektorów działających w imieniu i z upoważnienia organu oraz przez samego przedsiębiorcę jest dokumentem urzędowym i korzysta z domniemania zgodności ujawnionych w nim treści. Zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej kontrolowany ma prawo do zgłoszenia uwag bezpośrednio do protokołu bądź wniesienia ich na piśmie do Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w ciągu 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. W niniejszej sprawie, przedsiębiorca, który osobiście uczestniczył w czynnościach kontrolnych utrzymuje, że złożył pismo wyjaśniające do organu - po otrzymaniu Protokołu z kontroli, w którym szczegółowo wyjaśnił okoliczności naruszenia prawa. Jednakże z treści tego pisma nie wynika, by strona podważała ustalenia organu zawarte w Protokole kontroli. Uzasadniała w nim powody braku wymaganych informacji w prowadzonej placówce handlowej, które dodatkowo powtórzyła w treści odwołania.

Rozpatrując odwołanie strony, nie sposób pominąć okoliczności, że w toku postępowania kontrolnego, podjęła ona działania naprawcze i w miejscu sprzedaży detalicznej uwidoczniała brakujące informacje. Na tej podstawie organ uznał, że w treści skarżonej decyzji, że udokumentowany okres trwania naruszenia to okres od dnia stwierdzenia nieprawidłowości w toku kontroli (tj. od dnia 23 lutego 2023 r.) do dnia ich usunięcia (tj. do 28 lutego 2023 r.), co zostało stwierdzone w pkt 12 Protokołu kontroli. Bez większego znaczenia dla sprawy ma fakt, że strona usunęła nieprawidłowości jeszcze w pierwszym dniu kontroli, jak podnosi w odwołaniu. Istotne jest natomiast to, że w dniu zakończenia kontroli, czyli 28 lutego 2023 r. inspektorzy mogli potwierdzić uwidocznienie brakujących informacji, co też uczynili. Dodatkowo, przedsiębiorca nie dowiódł, by w jakikolwiek sposób informował organ o usunięciu nieprawidłowości właśnie w pierwszym dniu kontroli. Prezes UOKiK zauważyła natomiast, że strona w krótkim czasie usunęła uchybienia (w zakładanym przedziale/ okresie kontroli), co przemawiało na jej korzyść przy miarkowaniu wysokości nakładanej na nią kary.

Prezes UOKiK oceniając zebrany materiał dowodowy stwierdził również, że organ pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeanalizował i uwzględnił wszystkie przesłanki określone w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, którymi się kierował przy wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej, tj.: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia jak również dotychczasową działalność podmiotu (zob. strona 6 i 7 decyzji). Organ wziął pod uwagę fakt, że strona nie była wcześniej karana za naruszenie przepisów ustawy o użytych sprzęcie, jak również okoliczność, że w stosunkowo krótkim czasie przystąpiła do usunięcia stwierdzonych uchybień, o których mowa w przedmiotowej sprawie i w rezultacie kontroli organu je skorygowała. Jednakże z drugiej strony podkreślić należy, że strona przede wszystkim nie wywiązała się z istotnych obowiązków ustawowych (informacyjnych), co zostało jej niezbieżnie udowodnione. Prezes UOKiK, podobnie jak Zachodniopomorski WIIH uważa, że naruszenie dwóch przepisów przez stronę jest niewątpliwie **znacznym** naruszeniem obowiązków skutkującym ograniczeniem prawa użytkowników sprzętu do informacji jak i gdzie mogą pozbyć się zużytego sprzętu.

W dalszej kolejności Prezes UOKiK pragnie zauważyć, że w świetle art. 93 ust. 3 ustawy o użytym sprzęcie elektrycznym organ ustalając wysokość administracyjnej kary pieniężnej miał obowiązek wziąć pod uwagę tylko ustawowe kryteria, a więc (jak wspomniano wyżej): stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Natomiast odnośnie stwierdzenia strony, że firma nie prowadzi sprzedaży detalicznej z uwagi na położenie lokalu na uboczu (w dzielnicy przemysłowej) oraz, że zajmuje się sprzedażą profesjonalnego sprzętu dla określonych odbiorców (obsługuje inne firmy z branży budowlanej) - Prezes UOKiK uznał, że jest ono chybione i nie stanowi usprawiedliwienia strony wobec zaistniałego naruszenia prawa.

W tym miejscu wyjaśnić należy, że zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 14 ustawy o użytym sprzęcie) - sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych - oznacza sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników **innych niż** gospodarstwa domowe.

Nie ulega wątpliwości, że strona jest dystrybutorem sprzętu elektrycznego i udostępnia taki sprzęt na rynku. Co więcej, Prezes UOKiK nie ma wątpliwości, że profesjonalny sprzęt jaki sprzedaje przedsiębiorca, którego odbiorcami nie są bezpośrednio konsumenci, lecz profesjonalne podmioty, wchodzi w zakres ww. w definicji.

Prezes UOKiK uznał, że w niniejszym przypadku brak jest także podstaw do odstąpienia od ukarania przedsiębiorcy w trybie art. 93 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie. Obowiązujące przepisy ustawy o użytym sprzęcie przewidują możliwość od odstąpienia od zastosowania sankcji w sytuacji kiedy podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza. Niemniej jednak, w niniejszym przypadku nie zaszły jakiegokolwiek przestanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Zachodniopomorskiem WIIH na odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Przeprowadzona przez Zachodniopomorski WIIH kontrola wykazała ponad wszelką wątpliwość, że doszło do naruszenia przepisów, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie elektrycznym. Dowody zgromadzone w sprawie, w szczególności w postaci ustaleń z kontroli udokumentowanych w Protokole kontroli nie pozostawiają wątpliwości, iż strona nie dopełniła obowiązków wynikających z ww. przepisów. Poza tym, przedsiębiorca w żaden sposób nie udowodnił również, że nie miał wpływu na powstałe naruszenie.

Jak wskazuje ustawodawca w art. 93 ust. 5 ustawy o użytym sprzęcie, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której

wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia. Organ drugiej instancji zauważył, że Zachodniopomorski WIIH właściwie zastosował zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Kara pieniężna (w wysokości 5 000 zł) nałożona na przedsiębiorcę przez Zachodniopomorskiego WIIH została ustalona na poziomie możliwie najniższym, biorąc pod uwagę, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z dwóch przepisów ustawy o zużytych sprzęcie. W ocenie organu drugiej instancji wymierzona stronie kara jest proporcjonalna i adekwatna do zakresu oraz rodzaju stwierdzonych nieprawidłowości, zważywszy że organ w przedmiotowej sprawie mógł wymierzyć skarżącemu podmiotowi karę nawet do wysokości 500 000 zł.

Po ponownym przeanalizowaniu przedmiotowej sprawy, organ drugiej instancji wskazuje również, że nie widzi również podstaw do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności oraz waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenia kary pieniężnej. Strona, jak wspomniano wcześniej, nie dopełniła istotnych obowiązków informacyjnych wskazanych w art. 37 ust. 4, a dodatkowo również określonych w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, co nie pozwala uznać, że waga naruszenia była znikoma. Stwierdzono bowiem brak istotnych informacji umożliwiających użytkownikom właściwe pozbycie się zużytego sprzętu eklektycznego w celu ochrony środowiska naturalnego przy czym naruszono dwa przepisy tejże ustawy. Tym samym, przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można natomiast uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, ponieważ w toku kontroli strona podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Jednakże ww. przesłanki powyższe muszą być spełnione łącznie, by organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast w omawianym przypadku nie spełniono warunku kumulatywności tychże przesłanek.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189 f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na strony za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strony nie zostały prawomocnie skazane za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Jednakowoż zastosowanie art. 189 f § 2 Kpa nie spełni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. W ocenie Prezesa UOKiK samo bowiem usunięcie naruszenia prawa nie jest wystarczające i nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej nakładanej na podstawie ustawy, które pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale też i prewencyjną mającą zapewnić wysoki poziom ochrony interesów użytkowników w przyszłości.

Mając powyższe na względzie, w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji czy też zastosowania łagodniejszego środka dyscyplinującego jakim jest pouczenie.

Przechodząc do stwierdzenia strony jakoby nałożona na nią kara była „drakońska” wobec drobnego przewinienia, Prezes UOKiK wyjaśnia, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. - *Ordynacja podatkowa* (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 ze zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 94 ustawy o zużytym sprzęcie, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Jednakże niniejsze uprawnienie przysługuje stronie dopiero po tym jak niniejsza decyzja stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK stwierdził, że Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie. Organ pierwszej instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3, dokonał również właściwej analizy przesłanek zawartych w art. 189f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie.

Reasumując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzja była prawidłowa. Tym samym, decyzja (POK Nr 55/2023) Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie z dnia 9 czerwca 2023 r. (nr akt kontroli: WK.8361.66.2023) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Szczecinie w terminie 14 dni od dnia, w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę

należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 poz. 2651 ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxx]

2. Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Szczecinie
3. a/a